

Opraštati – i tražiti oprost

U ‘Putu’ sveti Josemaria piše: „Ako je potrebno, prisili se te odmah i zauvijek oprost onima koji te uvrijede; jer ma kako bila velika šteta ili uvreda, tebi je Bog još više oprostio.” (452). Ovaj članak donosi nekoliko primjera o tome kako je sam sveti Josemaria praštao, te kako je tražio oprost od drugih.

10.04.2016.

U *Putu* sveti Josemaria piše: „Ako je potrebno, prisili se te odmah i

zauvijek oprostí onima koji te uvrijede; jer ma kako bila velika šteta ili uvreda, tebi je Bog još više oprostio.” (452).

Ovo nam zapravo govori o životu svetog Josemarije. U svoju je osobnu bilježnicu zapisao: „Uvijek ću se ako je potrebno i prisiliti, oprostiti svakome tko me uvrijedi, od prvoga trenutka, jer bez obzira na to koliko velika bila povreda ili uvreda, Bog je meni samom oprostio puno više.“

Druge točke u *Putu* govore o tome kako Bog nama oprašta (brojevi 262, 267, 309, 436). A sada nam sveti Josemaria, u priči o dvojici dužnika (Mat 18:23-35), pokazuje kako je Božje praštanje temelj našem praštanju braći i sestrama, što je jedno od karakterističnih Isusovih učenja.

Ovaj članak donosi nekoliko primjera o tome kako je sam sveti Josemaria praštao, te kako je tražio oprost od

drugih. Izvaci su preuzeti iz djela *Čovjek iz Ville Tevere*, Pilar Urbano.

Opraštati

Sveti Josemaria prakticao je i tome je učio svoju djecu u Opusu Dei, reakciju koju je sam sumirao u pet koraka, strpljivih, ali nikako ne pasivnih: „moli, šuti, shvati, oprosti... i smiješi se.“ Nije bila namjera da ovo bude neka vrsta lijeka protiv bolova; učio ih je i vodio prema stavu velike čvrstine.

Mercedes Morado i Begoña Alvarez, jedno su od onih koje su sa mons. Escrivom radile godinama, pišu kako je taj duh opraštanja, zaboravljanja i shvaćanja onih koji su ga blatili progresivno rastao sve do toga da je mogao jednostavno reći, „Prema njima ne osjećam nikakvu odbojnost. Molim se za njih svaki dan, jednako jako koliko se molim za svoju djecu. I moleći se toliko za njih došao sam do toga da ih zavolim istim srcem i

istom jačinom kojom volim svoju djecu.“

Na papir je stavio nešto iz vlastitog iskustva kada je napisao: „Pomisli na dobro koje ti je učinjeno tijekom života od strane onih koji su te uvrijedili ili su imali namjeru uvrijediti te. Drugi takve ljude nazivaju svojim neprijateljima. (...) Nisi toliko poseban da bi imao neprijatelje; dakle nazivaj ih ‘dobročiniteljima.’ Moli se Bogu za njih: i kao rezultat toga, zavoljet ćeš ih.“

1962., Rafael Calvo Serer posjetio ga je u Rimu. Rasteretio je pred njim svoju dušu i ispričao mu za kolumne i progone kojima je podvrgnut od strane nekih dužnosnika Francova režima. Mons. Escriva slušao je i rekao: „Sine moj, teško je, ali moraš naučiti oprostiti.“

Nakratko je bio tiho, a zatim, kao da razmišlja naglas, dodao: „Nisam

trebao učiti kako oprostiti jer me je Bog naučio kako voljeti.“

Tražiti oprost

Sveti Josemaria nije brinuo hoće li izgubiti na veličini u očima drugih ljudi ili hoće li riskirati gubitak autoriteta ako bi zatražio oprost kada bi shvatio da je pogriješio ili kada bi ga zanjela prva reakcija njegova jakog karaktera.

Jednoga dana u Madridu 1946.godine, otišao je u kuhinju studentskog doma Diego de Leon, usred jutra. Sve je bilo u neredu: napola otvorena vrata ormarića; drugi ormarić iznutra sav u neredu; kupljene namirnice nisu bile pospremljene već još u košarama i vrećicama; a u sudoperu je bila nakupina prljavog posuđa. Uopće nije ličilo na Centar Opusa Dei. Velečasni Escriva, vrlo uzrujan, pozvao je ravnateljicu, ali nije je bilo. Flor Cano, još jedna žena iz Djela,

došla je i primila cijelo čudo protestiranja velečasnog Escriva.

“Ovo je nedopustivo! Jednostavno nedopustivo! Gdje vam je Božja prisutnost dok radite? Trebate raditi s puno većom dozom odgovornosti!”

Bez da je shvaćao, Otac Escriva podigao je glas i vikao. Najednom se zaustavio i trenutak šutio.

Tada je odmah i kompletno drugačijim tonom rekao: „Gospodine ... oprosti! I ti, kćeri moja, oprosti mi.“

“Oče – molim Vas – apsolutno ste u pravu!” rekla je Flor.

“Da, jesam, jer to što govorim je istina,” odgovorio je. „Ali nisam je smio izgovoriti tim tonom. Dakle, molim te, oprosti mi!“

Jednom drugom prilikom u Rimu je opomenu Ernesto Julia putem

interfona da nije obavio važan zadatak. Ernesto nije prosvjedovao niti se ispričavao. Nedugo potom netko je drugi obavijestio mons. Escrivu da Ernesto nije znao za to jer ga nitko nije molio da to učini. Istog tog trenutka, bez i sekunde odgađanja, mons. Escriva ponovo je podigao slušalicu i razgovarao s Ernestom, zamolio ga da se nađu kod dviju zgrada, Casa del Vicolo i Villa Vecchia.

Kada je Ernesto stigao, mons. Escriva ga je raširenih ruku čekao s gestom kao da mu je i srce tako veliko. Ljubaznim je smiješkom rekao: „Sine moj, oprosti. Molim te za oprost i ponovo dobro misli o meni!“

Boljelo bi ga ako bi itko bio povrijeđen tako da nikada nije odgađao liječenje bilo koje rane koju bi izazvao. Bio je brz i velikodušan kada bi god trebao nešto ispraviti ili tražiti oprost.

Jednog dana u siječnju 1955., također u Rimu, dok su neki studenti Rimskog Kolegija čavrljali s mons. Escrivom u hodniku Ville Tevere, došao je Fernando Acaso. Mons. Escriva ga je pitao je li prikupio neko pokućstvo koje je trebalo postaviti blizu stepeništa. Fernando je krenuo objašnjavati, ali nije bilo jasno je li pokućstvo uopće u kući. Mons. Escriva ga je prekinuo: „Jesi li ga donio ili ne?“

“Ne, Oče,” rekao je Fernando.

Monsignor Escriva tada im je svima rekao kako uvijek trebaju biti „iskreni i izravni, bez da se ikoga ili ičega boje“ i „bez ispričavanja, jer nitko vas ne optužuje!“

U tom je trenutku naišao don Alvaro u potrazi za Fernandom Acasom. Sve ih je pozdravio i obratio se Fernandu: „Fernando, možeš otići po pokućstvo kada god poželiš; u banku je upravo položen novac za to.“

Monsignor Escriva tada je shvatio da je ovo razlog Fernandovog okolišanja. Odmah se, pred svima, ispričao. „Oprosti mi, sine moj, za to što nisam poslušao tvoje razloge. Vidim da nije bila tvoja greška. Svojim si mi stavom dao veličanstvenu pouku o poniznosti. Bog te blagoslovio!“

U ljeto iste te godine, 1955., Mons. Escriva otišao je u Španjolsku i dan proveo u kući Molinoviejo s velikom skupinom njegovih sinova u Djelu koji su tamo bili na tečaju i odmoru.

Skupina njih pričala je ispred ulaznih vrata, pred borovom šumom. Mons. Escriva vidio je Rafaela Caamaño koji se upravo vratio iz Italije s trogodišnjeg studija inženjerstva i, najednom se sjetivši nečega, povukao je njega i Javiera Echevarriju u stranu do obližnje fontane, među drveće.

Kada su njih trojica bili nasamo, mons. Escriva reče Caamañu, “Rafael, moram moliti tvoj oprost što sam te možda iznenadio onoga trenutka kada prosjaku nisam dao novac. Trebam ti reći da to nije moj duh. Iako nikada ne nosim nikakav novac, mogao sam ga imati. Mogao sam zamoliti jednoga od vas da dadne koji novčić tom jadnom čovjeku. Sada znaš: Otac je pogriješio i moli te za oprost.“

Rafael nije ništa rekao; bio je iznenađen i zbunjen. Nije se mogao sjetiti o čemu mons. Escriva govori. Tek dugo kasnije, dok je o tome intenzivno razmišljao, uspio se sjetiti događaja. Nekoliko mjeseci, ili možda i godinu ranije, išao je s mons. Escrivom i dvojicom drugih iz Djela u vožnju u predgrađe Rima. Stali su na kavu na jedno odmorište. Dok su bili ondje, naišao je prosjak moleći milostinju, a oni su mu gestom odbijanja dali na znanje da nemaju

novaca i da mu ništa neće dati. Prisjećajući se tada toga, Caamaño je shvatio kako je osjetljiva savjest mons. Escriva i shvatio je da je ovaj svakodnevni događaj jako utjecao na mons. Escriva, poput moralnog duga kojeg je naprosto morao vratiti: „Moram ti reći ... Otac je pogriješio.“

Nakon svega, mons. Escriva je donio odluku „ne potrošiti pet centi ako ih prosjak na mom mjestu ne bi potrošio“!

Jednog je dana u Villi Tevere mons. Escriva otišao u ured vikara Djela. Razgovarajući s dvoje troje ondje zaposlenih, ispravio je neke pogreške iz jednog dokumenta. Bilo je pitanje ni više ni manje nego literarnog stila; rekavši nešto na jedan način, a ne na drugi, krivo su predstavili pravu duhovnost Opusa Dei. Nakon što je naglasio kako takvi neizravni termini mogu imati dalekosežne posljedice, napustio je sobu.

Nakon nekog vremena, vratio se izgledajući mirno i radosno. „Sinovi moji,“ rekao je, „upravo sam se ispovjedio kod don Alvara, jer ono što sam vam maloprije rekao bilo je nešto što sam morao reći, ali nisam to trebao reći na takav način. Pa sam otišao Gospodinu tražeći ga oprost, a sada sam se došao ispričati vama.“

Jednom drugom prilikom žurio je niz hodnik kada ga je jedna od njegovih duhovnih kćeri, koja se u tom trenutku zatekla ondje, nastojala zaustaviti pitanjem koje nije imalo nikakve veze ni sa čim; nije bilo ni vrijeme ni mjesto za to. Jedva i usporivši korak, slegnuo je ramenima rekavši: „Kako da ja znam? Pitaj don Alvara!“

Kasnije istog dana ta je djevojka čistila u holu Ville Vecchia kada su mons. Escriva i don Alvaro naišli. Na trenutak su se zaustavili i mons. Escriva je rekao: „Žao mi je, kćeri, što

sam ti onako odgovorio. Vi koji sa
mnom živite morate toliko toga
podnositi!“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/oprastati-i-traziti-oprost/](https://opusdei.org/hr-hr/article/oprastati-i-traziti-oprost/)
(3.04.2025.)